

ת"ד 368/12/13 - מדינת ישראל נגד שמואל גולדפרב

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

08 פברואר 2015

ת"ד 368-12-13 מדינת ישראל נ' גולדפרב

לפני: כב' השופטת דלית ורד

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

שמואל גולדפרב

הנאשם

הכרעת דין

הנאשם הועמד לדין בגין אי מתן אפשרות להולך רגל לחצות במעבר חצייה בבטחה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן- תקנות התעבורה), וכן בנהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה (נסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן - פקודת התעבורה), בקשר עם סעיף 38(2) לפקודה.

בכתב האישום נטען כי ביום 4.3.12, שעה 12:01, נהג הנאשם מונית מרצדס, מספר רישום 6314225 (להלן-המונית), ברחוב לוינסקי בתל אביב, מכיוון מערב למזרח והתקרב לצומת עם שדרות בן ציון (להלן-הצומת). הצומת מרומזר ומערכת הרמזורים פעלה באופן תקין אותה עת.

ברחוב לוינסקי בסיום הצומת, בכיוון נסיעת הנאשם, מסומן לרוחב הכביש מעבר חצייה להולכי רגל, כשרוחב הכביש במקום זה הוא 6.80 מטרים (להלן-מעבר החצייה). אותה שעה חצה את מעבר החצייה, מכיוון דרום לצפון, מימין לשמאל כיוון הנאשם, הולך הרגל, עמרם שלום, יליד 1916.

הנאשם נהג בקלות ראש, לא שם לב לדרך, התקדם לעבר מעבר החצייה, לא הבחין מבעוד מועד בהולך הרגל החוצה את מעבר החצייה, לא איפשר לו להשלים את חציית הכביש בבטחה, התקרב אליו יתר על המידה ופגע בהולך הרגל לאחר שהספיק לחצות כ- 3/4 מרוחב הכביש, ועקב כך הולך הרגל נפל לכביש.

תוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלה של ממש - שבר בצוואר הירך בצד שמאל, פגיעה שבגינה אושפז מיום התאונה ועד ליום 22.3.12 ונדרש לניתוח. כן, ניזוק רכבו של הנאשם.

כתב האישום בתיק זה הוגש בדצמבר 2103, ובמועד ההקראה הודה בא כוח הנאשם בנהיגתו של הנאשם במקום, בתקינות מערכת הרמזורים ובתוצאות התאונה, וכפר ביתר עובדות כתב האישום.

ראיות התביעה (לפי סדר העדת העדים):

עמוד 1

משה טל, שוטר שהגיע ראשון לזירת התאונה, וערך דוח פעולה שהוגש וסומן ת/1. על פי האמור בדוח, הולך הרגל מסר כי נפגע על ידי מונית בעת שחצה את מעבר החצייה, וכי אינו זוכר אם בעת חצייתו דלק אור אדום ברמזור המסדיר את תנועת הולכי הרגל במעבר החצייה. הנאשם מסר לשוטר כי הסיע נוסעים במונית וחצה את הצומת באור ירוק, כשלפתע הבחין בהולך הרגל מימינו, כשהוא הולך שפוף כשפניו לעבר הכביש. או אז, בלם את המונית והולך הרגל פגע בצדה של המונית.

רון שמואלי, בוחן תנועה, אשר באמצעותו הוגשו המסמכים הבאים: לוח הצילומים - ת/2, דו"ח בוחן - ת/3, תרשים - ת/4, דו"ח שחזור תאונה - ת/5, דו"ח פעולה - ת/6, מזכר מיום 3.5.12 - ת/7,

מזכר מיום 6.8.13 - ת/8, סקיצה (2 עמודים) - ת/9, תע"צ בנוגע לפעולת הרמזורים - ת/10, הודעת הנאשם - ת/11, סרט וידאו ממצלמת אבטחה של אחד העסקים במקום, ותע"צ-סומנו ת/12.

הבוחן הגיע לזירה ביום האירוע בשעה 12:40.

בעדותו הסביר הבוחן כי ערך שחזור על סמך כל הנתונים שהיו ברשותו. סימני בלימה לא אותרו בכביש, ואף לא נמצאו עדי ראייה לאירוע התאונה.

במסגרת השחזור (ת/5), נקבע כי מהירות נסיעתו של הנאשם בצומת הייתה 20 קמ"ש, זאת בהתבסס על גרסתו בהודעתו במשטרה. בהתאם לכך נסע הנאשם מרחק של 5.55 מטרים בשנייה. בהתחשב ברכיב ההפתעה, נוכח העובדה שהולך הרגל חצה באור אדום, הועמד זמן התגובה על 1.4 שניות, זאת אף על פי שהנאשם כנהג מקצועי אמור היה לצפות יותר מנהג רגיל, כי הולכי רגל ירדו לכביש, בפרט באיזור סואן.

היות ומזג האוויר היה גשום אותו יום, על אף שבמועד התאונה לא ירד גשם, נקבע כי מקדם החיכוך הוא 0.6. בהתייחס לגילו המבוגר של הולך הרגל (96), אשר לפני התאונה היה עצמאי ולא נזקק למקל או להליכון (כפי שמסרו ילדיו), נקבע כי קצב הליכתו היה 0.7 מטר בשנייה. לפי מקום עצירת המונית, הספיק הולך הרגל לחצות 3.8 מטרים עד שנפגע בתאונה, ומכאן שזמן שהייתו על הכביש עד למועד התאונה, היה 5.42 שניות.

בהבסס על נתונים אלה, חישב הבוחן את מרחק הבלימה ומרחק התגובה של המונית, וסיכום שני נתונים אלה הביא לתוצאה של 10.39 מטרים. זמן העצירה של המונית הסתכם על פי החישוב שערך הבוחן ב- 2.34 שניות. בהתייחס לשהייתו של הולך הרגל על מעבר החצייה למשך 5.42 שניות, תוך הפחתת רכיב זמן העצירה (2.34 שניות), עלה כי הולך הרגל חצה את מעבר החצייה במשך 3.08 שניות, בלא שהנאשם הגיב להימצאותו בכביש. בהתחשב במהירות נסיעת הנאשם ובנתונים נוספים, עלה כי הנאשם נסע 17.1 מטרים בצומת בלא שהגיב להימצאותו של הולך הרגל על הכביש, וכי המונית הייתה במרחק של 27.5 מטרים ממעבר חצייה בעת שהולך הרגל ירד לכביש.

בחקירתו הנגדית אישר הבוחן כי ייתכן שהולך הרגל החל לחצות את הכביש לאחר שהנאשם כבר נכנס לצומת. משנשאל הבוחן אם נסעו לפני המונית או מצדדיה רכבים נוספים, השיב כי ערך את השחזור לאחר שצפה הן בצילומים שערך והן בסרט הוידאו שצולם על ידי מצלמת אבטחה של אחד העסקים במקום. יובהר כי בסרט הוידאו (ת/12), ניתן להבחין כי

הנאשם נסע בצומת בנתיב השמאלי, כשהוא ראשון בנתיבו. בנתיב הימני נסע רכב לבן מסוג מיני ואן, אולם המונית נסעה לפני הרכב האמור. ככל שהנאשם התקדם בנסיעה בצומת, כך גדל הפער בין המונית לבין המיני -ואן שנסע בנתיב הימני. הבוחן הסיק בדוח הבוחן (ת/3) כי "הצל" שנראה חוצה את מעבר חצייה לפני התאונה הוא צילו של הולך הרגל שנפגע בתאונה, ומכאן ניתן אף להסיק כי הולך הרגל ירד לכביש בשעה שדלק אור אדום בכיוון חצייתו. מצפייה בסרט הוידאו עולה כי מלבד "הצל" המיוחס להולך הרגל, לא נראה אדם נוסף כלשהו, החוצה אותה שעה את מעבר החצייה, מכיוון דרום לצפון.

מר משה עמרם, בנו של הולך הרגל, אשר באמצעותו הוגש סיכום האישפוז -ת/13. העד מסר כי אביו צלול אך קיים קושי להבין את דבריו, ולכן הוא מסר הודעה במשטרה, במקום אביו. עוד הוסיף כי ביום האירוע אביו הגיע לבדו מאשקלון לתל אביב על מנת לרכוש תשמישי קדושה ברחוב לוינסקי. אביו הלך באופן עצמאי, ולא נזקק לתמיכה כלשהי. בחקירה הנגדית אישר העד כי אביו חבש מגבעת לראשו. כשנשאל אם המגבעת הייתה גדולה כמו סומבררו, השיב: **"לא, מה פתאום"**. העד אישר כי אביו נזקק למכשיר שמיעה, אך ציין כי היה בעל כושר ראייה תקין.

בהודעתו במשטרה (ת/11), מסר הנאשם כי נסע בנתיב השמאלי ברחוב לוינסקי מכיוון מערב למזרח, ובצומת עמד באור אדום. משהתחלף האור לירוק המשיך בנסיעתו, ובהיותו באמצע הצומת הבחין באדם החוצה את הכביש, כשראשו מורכן מטה לכביש. כשהבחין כי הולך הרגל מתקרב אליו, בלם את המונית, אך זו החליקה מעט כי הכביש היה רטוב. אז, נגע הולך הרגל בפינה הימנית קדמית של המונית, ונפל קדימה. הנאשם אישר כי במועד התאונה הכביש היה רטוב אך לא ירד גשם, הראות טובה ואור יום.

כשנשאל הנאשם מתי לראשונה הבחין בהולך הרגל, השיב: **"הוא היה כבר מטר או מטר וחצי בכביש במעבר החצייה"** (שורה 23).

כשנשאל הנאשם מה היה המרחק של המונית ממעבר החצייה אותה עת, השיב היה במרחק של 5-6 מטרים ממעבר החצייה כשהבחין כי הולך הרגל ממשיך לחצות את הכביש, כשראשו מורכן מטה.

כשנשאל הנאשם מה הייתה מהירות נסיעתו בצומת, השיב: **"כמה יכולתי להגביר מהירות מהצומת, 10-20 קמ"ש, לא יודע לא הסתכלתי"** (שורה 31).

כשנשאל הנאשם היכן פגע עם רכבו בהולך הרגל, השיב: **"הוא נפגע עם הפינה ימנית קדמית של רכבי, נפגע עם חזיתו, ונפל על צד האוטו, לא ראיתי איך הוא נפל"**. (שורות 36-37).

הנאשם אישר כי הולך הרגל הלך בקצב הליכה רגיל, ללא מקל או הליכון.

כשנשאל אם היה רכב כלשהו שהסתיר לו את שדה הראיה לעבר הולך הרגל, השיב: **"יכול שהיה רכב בנתיב הימני כי אני לא ראיתי אותו רק במרחק 2 מטרים"** (שורה 49).

הנאשם נשאל מתי לחץ על הבלם כדי לעצור את הרכב, והשיב: **"כאשר לחצתי ברקס כבר הייתי במעבר חצייה והחלקתי כחצי מטר עם הרכב"**. (שורה 53). הנאשם אישר כי לא הזיז את המונית לאחר התאונה, וכי הצביע בפני

הבוחן על מיקום הפגיעה בהולך הרגל.

ראיות ההגנה:

הנאשם העיד לבדו, ובעדותו מסר כי החל בנסיעה ברחוב לוינסקי לכיוון מזרח, לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעתו התחלף לירוק. כששחזר בדיעבד את אירוע התאונה, הגיע למסקנה כי מהירות נסיעתו הייתה 30-35 קמ"ש. בשעה שנמצא במרחק של 5-6 מטרים ממעבר החצייה, הבחין פתאום באדם מבוגר עם סומברו היורד לכביש כשהוא כפוף. הנאשם לחץ על הברקס, הכביש היה מעט רטוב והמונית סטתה מעט שמאלה בעת עצירתה. הולך הרגל הקשיש המשיך לחצות את מעבר החצייה, נתקע בפינה הקדמית ימנית של המונית, ונפל.

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם באיזה נתיב נסע בצומת, והשיב: "עד כמה שאני זוכר בנתיב הימני. התחלתי בשמאל וכדי להוריד נוסעים עברתי לנתיב הימני." (פרוטוקול עמ' 11 שורה 4).

ובהמשך:

ש. רוחב הצומת כ- 30 מ' ?

ת. אפילו יותר. 50 מ' שאני צריך לחצות.

ש. משהו מסתיר לך את שדה הראיה ב- 50 מ' האלה ?

ת. לא. יצאתי לנסיעה להיות לפני האוטובוס כדי לפנות ימינה ולהוריד נוסעים. "

ובהמשך:

ש. איפה היית כשראית אותו ?

ת. 6-7 מ' ממעבר החצייה. הוא ירד מהמדרכה.

ש. והספיק לחצות עד אליך ?

ת. אני עמדתי. הוא נכנס בצד של האוטו ונפל לרצפה." (פרוטוקול עמ' 13, שורות 17-24).

הנאשם אף אישר בעדותו כי בזמן התאונה המונית הייתה במרחק של 4.5 מטרים מהמדרכה הימנית, זאת, לגרסתו, לאחר סטייתה שמאלה. כשנשאל הנאשם על מהירות נסיעתו השיב כי לפי השחזור שערך, נסע במהירות של 30-35 מטרים, בעת נסיעתו במרחק של 6-7 מטרים מהולך הרגל (פרוטוקול עמ' 13, שורה 10).

דין והכרעה:

1. הנאשם טען בעדותו כי נסע במהירות הגבוהה כמעט פי שניים מהמהירות שמסר בעת הודעתו במשטרה. הוא הבחין בהולך הרגל יורד מהכביש בעת שהיה במרחק קצר של 6-7 מטרים ממעבר החצייה. חרף זאת הספיק הנאשם לבלום, ואף לעמוד ולהמתין עד שהולך הרגל יגיע עד המונית ויתנגש בה, זאת שעה שקצב הליכתו של הולך הרגל היה רגיל, כפי שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה. אף מסרט הוידאו עולה כי קצב הליכתו של הולך הרגל היה רגיל, או קרוב לכך.

גרסתו זו של הנאשם אינה סבירה, ואינה הגיונית. הגרסה אף אינה מתיישבת עם הנתונים שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה. כך למשל, בהודעתו במשטרה לא טען הנאשם כי הולך הרגל המשיך לצעוד במעבר החצייה, לאחר שהמונית כבר בלמה על מעבר החצייה.

2. מעיון בסרט הוידאו ניתן להבחין כי "הצל" המשוך להולך הרגל, חצה את מעבר החצייה החל משעה 11:57:51. בה בעת ניתן להבחין גם במונית, כשהיא במהלך חציית מסלול הנסיעה לכיוון דרום ברחוב הר ציון. הנאשם מסר בעדותו כי לא היה כל מכשול בשדה ראייתו בעת שחצה את הצומת. מכאן עולה, כי היה באפשרותו של הנאשם להבחין בהולך הרגל בשעה שנסע במרחק משמעותי ממעבר החצייה, זאת בשים לב לעובדה שמעבר החצייה ממוקם בסיום הצומת, לאחר מסלול הנסיעה לכיוון צפון ברחוב הר ציון.

בנוסף, במקום שהנאשם יאט את מהירותו בעת שהתקרב למעבר חצייה, נראה כי הגביר את מהירותו.

בכל אופן, מסרט הוידאו עולה בבירור כי במהלך הנסיעה בצומת, גדל הפער בין המונית לבין הרכב הלבן מסוג מיני ואן שנסע בנתיב הימני באותו כיוון נסיעה, ממערב למזרח. הנאשם טען בעדותו כי נכנס לצומת כשהוא נוסע בנתיב השמאלי, אך בכוונתו הייתה להוריד נוסעים, ככל הנראה לאחר הצומת. לכן "השיג" את הרכבים שנסעו בנתיב הימני. ניתן להסיק אפוא כי הנאשם לא נתן את דעתו למעבר החצייה, אלא דעתו הייתה נתונה ליצירת פער בינו לבין הרכבים שנסעו בנתיב הימני, על מנת שיהיה באפשרותו להיכנס לפניהם לנתיב הימני, ולעצור בצד הדרך לשם הורדת הנוסעים במונית.

3. לפי סרט הוידאו, התרחשה התאונה בשעה 11:57:55, או מעט אחר כך, בנתיב השמאלי. ניתן להבחין היטב בצילומים שערך הבוחן כי המונית נעצרה בנתיב השמאלי, כשחלקה הקדמי עם תזוזה קלה שמאלה. בוחן התנועה מצא כי הולך הרגל נפגע בתאונה בעת שהיה במרחק של 3.80 מטר משפת המדרכה.

מכאן עולה כי הולך הרגל צעד על מעבר החצייה במשך 4 שניות לפחות. הוא הספיק לעבור את רובו ככולו של מעבר החצייה עד שנפגע בתאונה.

בנוסף, במועד התאונה הייתה ראות טובה, אור יום, אין כל עיקול בצומת אלא הנסיעה בו היא לכיוון ישר (דוח הבוחן-ת/3). כאמור, בעת שהנאשם התקרב למעבר החצייה, לא נסע כל רכב מימינו.

מנתונים אלה עולה כי לא הייתה כל מניעה אובייקטיבית מראות את הולך הרגל מבעוד מועד.

4. בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי הבחין בהולך הרגל לראשונה בעת שהלה כבר חצה כמטר עד מטר וחצי מרוחב הכביש. בעדותו שינה הנאשם את גרסתו. עתה טען כי הבחין בהולך הרגל עוד בעת שירד מהמדרכה.

הנאשם הוסיף בהודעתו כי הבחין כי הולך הרגל הולך כשראשו מורכן מטה. חרף זאת, לא האט הנאשם את מהירות נסיעתו.

כן מסר הנאשם מסר בהודעתו כי תחילה המתין ולא הגיב, ורק כשהבחין כי הולך הרגל ממשיך בחציית הכביש, בלם את המונית.

דבריו אלה מצביעים בבירור על רשלנות מובהקת מצידו.

5. בגרסאותיו של הנאשם נפלו סתירות מרובות, שחלקן פורט לעיל.

הנאשם טען בעדותו כי לאחר שעצר את המונית על מעבר החצייה, הולך הרגל המשיך בחציית מעבר החצייה, והתנגש במונית. לעומת זאת, בהודעתו אישר הנאשם כי הולך הרגל נפגע מהמונית (שורות 36-37). בהודעתו מסר הנאשם כי הולך הרגל חבש כובע. בעדותו הפך לפתע הכובע לסומברו. כאמור, בהודעתו במשטרה טען הנאשם כי הבחין בהולך הרגל לראשונה לאחר שזה חצה כבר כמטר עד מטר וחצי מרוחב הכביש, וכי באותה עת המונית הייתה במרחק של ששישה מטרים לערך ממעבר החצייה. בהתייחס לנתונים אלה אין זה הגיוני כי לא רק שהנאשם הספיק לעצור, אלא שחלף עוד זמן עד לאירוע התאונה, במהלכו המשיך הולך הרגל בחציית רוחב הכביש והתנגש במונית.

בנסיבות שפורטו לעיל, מצאתי כי לא ניתן לאמץ את עמדת ההגנה.

המונית פגעה בהולך הרגל עם חלקה הקדמי ימני, או למצער, חסמה את דרכו. אותה עת מהירותה הייתה נמוכה עקב בלימתו של הנאשם. הולך הרגל נחבל בחזית גופו, ומעוצמת המכה נפל ככל הנראה לאחור, וזאת בהתחשב בכך ששפציעתו בתאונה התבטאה בשבר באגן.

6. כשחצה הולך הרגל את מעבר החצייה באור אדום בעוד המונית נסעה בצומת שעה בכיוון נסעיתה דלק אור ירוק, לא הייתה מוקנית להולך הרגל זכות קדימה לפי תקנה 67 לתקנות התעבורה, שכן תמרורי הדרך הורו כי זכות הקדימה הוקנתה למונית.

על אף זאת, יש להגיע למסקנה כי הנאשם נהג בקלות ראש.

הנאשם לא נתן את דעתו למעבר החצייה, אלא תשומת ליבו הייתה נתונה לכוונתו לעקוף את הרכבים שנסעו בנתיב הימני.

הנאשם נהג מקצועי, המכיר היטב את הצומת, וידע על מיקומו של מעבר החצייה ביציאה מהצומת.

גם כשהבחין הנאשם בהולך הרגל, והיה מודע לצעידתו על הכביש כשראשו מורכן מטה, לא האט הנאשם את

מהירות נסיעתו, אלא המתין על מנת לוודא כי הולך הרגל ממשיך בחציית מעבר החצייה. מוטל היה על הנאשם להאט את מהירות נסיעתו כדי שיוכל להגיב מבעוד מועד ובאופן יעיל, לסכנה שנשקפה להולך הרגל.

תקנה 52 לתקנות התעבורה קובעת כי: "**בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאיט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:**

(1) בתוך שטחים בנויים מאוכלסים ובקטעי דרך שבתים בנויים לצדם ותנועת הולכי רגל מצויה בהם;

(6) בהתקרבו למעבר חצייה;

מכאן עולה כי אף במקרה בו לא מוקנית להולך רגל זכות קדימה לחצות את מעבר החצייה, מוטל על הנוהג ברכב להאט את מהירות הנסיעה, מקום בו צפויה סכנה לעוברי דרך, ובמיוחד בעת התקרבו למעבר חצייה, וכן בנהיגתו בשטחים בנויים ומאוכלסים, שתנועת הולכי רגל מצויה בהם.

7. בפסיקה נקבע בעבר כי נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב לצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל, ובכלל זה התנהגות רשלנית של הולך רגל החוצה מעבר חצייה באור אדום. רשלנותו התורמת של הולך הרגל תובא בחשבון בעת גזירת הדין.

ראה, ע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל, רע"פ 5142/03 תומר פז נ' מדינת ישראל.

ב- ע"פ 8249/12 רמי גראב נ' מדינת ישראל, ציין כבוד השופט הנדל כלהלן:

"בל נשכח כי מעבר החצייה הוא רשותו של הולך הרגל והמסלול המיועד עבורו לחציית הכביש. נכון כי לנוכח הפער בין הכוחות בהתנגשות בין יצור אנוש וכלי קטלני, על הולך הרגל להקפיד ביתר שאת לחצות את הכביש אך ורק בשעה שמותר לו. עם זאת, גם על הנהג לקחת בחשבון את הרשלנות התורמתהאפשרית של נהגים נוספים ואף של הולכי רגל."

לאחר כל האמור לעיל, ארשיע את הנאשם בנהיגה בקלות ראש, תוך גרם חבלה של ממש להולך הרגל. אזכה את הנאשם מביצוע עבירה בניגוד לתקנה 67(א) לתקנות התעבורה, שכן תקנה זו חלה אך במצב בו מוקנית להולך רגל זכות קדימה לחצות את מעבר החצייה.

ניתנה היום, י"ט שבט תשע"ה, 08 פברואר 2015, במעמד הנאשם ובאי כוח הצדדים.